

Arrest

nr. 255 965 van 8 juni 2021
in de zaak RvV X IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ
Broustinlaan 88/1
1083 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 1 februari 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 januari 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 april 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 mei 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. SAKHI MIR-BAZ en van attaché E. GUSSÉ, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Afghaanse nationaliteit, bent u een etnische Tadzjiek en soennitisch moslim. U werd geboren op X1958 in de stad X en ging er naar school tot en met de 12de graad. In 1978 werd u gearresteerd door het communistisch regime in Kaboel omdat u anti-Russische uitspraken had gedaan. Toen u na drie maanden de gevangenis mocht verlaten besloot u samen met uw neef naar India te gaan omdat daar vrijheid was. Via de Verenigde Naties verkreeg u een verblijfsvergunning voor India en ook financiële steun.

In 1984 huwde u met (...), een nichtje van de echtgenoot van één van uw nichten. Toen zij en haar familie naar Italië verhuisden voor het werk van haar vader, reisde u hen achterna. Ook voor Italië verkreeg u verblijfsdocumenten via de Verenigde Naties. Toen de vader van uw echtgenote in 1986 naar Denemarken werd gestuurd voor zijn werk, verhuisden jullie eveneens naar daar. U verkreeg er een permanente verblijfsvergunning en in 1989 werd uw enige zoon er geboren. Wegens problemen met uw echtgenote scheidde u van haar in 1995 of 1996. U probeerde het hoederecht over uw zoon te krijgen maar dit mislukte. Vervolgens, rond 1997 of 1998, trok u naar Duitsland, waar intussen ook een broer en zus van u woonden, en handelde u er in auto's en banden. Zo'n vijf of zes jaar lang reisde u heen en weer tussen Duitsland en Denemarken om uw zoon te bezoeken. Vanaf 2002, toen Karzai aan de macht kwam en het weer wat rustiger werd in Afghanistan, reisde u opnieuw regelmatig Afghanistan waar u nog verschillende familieleden had. In 2008 richtte u uw eigen autohandel op in Denemarken, waarbij u auto's naar Afghanistan exporteerde. Destijds reisde u nog steeds heen en weer tussen Denemarken, Duitsland en Afghanistan, totdat uw bedrijf failliet ging in 2010 of 2011. Kort hierna begon uw zoon te studeren aan de universiteit in Denemarken. Nog twee jaar lang reisde u heen en weer naar hem. Omdat u zag dat zijn moeder niets voor hem deed, besloot u echter om niet meer naar Denemarken te gaan. U wilde immers niks verkeerd doen tegen haar, waardoor uw zoon zijn studies misschien zou stopzetten. U besloot weg te blijven uit Denemarken totdat uw zoon zijn studies zou afgerond hebben, en ging van 2013 tot 2017 opnieuw in Kaboel wonen. U verbleef er bij uw broer (...), en kreeg ook financiële steun van andere familieleden. In die periode werkte u niet in Kaboel, en reisde u onder meer ter ontspanning naar Tadzjikistan en Turkije.

In februari 2017 reisde u terug naar Denemarken voor de diploma-uitreiking van uw zoon. U ging bij uw zoon wonen en wilde u opnieuw laten registreren in Denemarken. U kreeg echter te horen dat u een tijd lang geen adres had in Denemarken en dat uw dossier zou behandeld worden door het vluchtelingenkantoor. U werd in april 2019 opgeroepen voor een interview en kreeg na afloop hiervan te horen dat u Denemarken moest verlaten. U ging niet in beroep tegen deze beslissing en reisde vervolgens met de trein via Duitsland naar België, waar u op 9 mei 2019 een eerste verzoek om internationale bescherming indiende. Ter ondersteuning van dit verzoek legde u volgende documenten neer: een attest van de psycholoog waar u in België naartoe gaat en kopieën van uw Deense verblijfsdocumenten. U vreesde niet meer in Afghanistan te kunnen leven daar u het grootste deel van uw leven in Europa doorbracht en er in Afghanistan geen vrijheid is. Ook vreesde u te zullen worden ontvoerd, net zoals vele andere mensen die van Europa naar Afghanistan reizen.

Op 21 februari 2020 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat u er niet in slaagde een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in geval van terugkeer naar Afghanistan aannemelijk te maken. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigde deze beslissing van het CGVS in haar arrest van 8 september 2020 (arrestnummer 240591).

Zonder België te hebben verlaten diende u op 30 september 2020 een tweede verzoek om internationale bescherming in. Hierbij verklaarde u altijd eerlijk geweest te zijn over uw problemen alsook een nieuw document te hebben, meer bepaald een klacht die u neerlegde bij de Nationale Veiligheidsraad in 2013 of 2014 toen u opnieuw in Kaboel woonde. Daarnaast stelt u dat u wel wilde terugkeren naar Afghanistan, maar dat uw familieleden in Europa u hebben tegengehouden omdat uw neven (de zonen van uw broer (...)) u iets zouden willen aandoen. Ter ondersteuning van dit verzoek legt u een kopie van uw klacht bij de Nationale Veiligheidsraad neer, alsook een aantal bewijsstukken aangaande uw recente medische en psychologische problemen.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw eerste verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen. Zoals reeds aangegeven in de beslissing omtrent uw eerste verzoek om internationale bescherming bevestigt het attest van uw psycholoog louter uw mentale problemen (die zich uiten onder de vorm van angsten, slaapproblemen en frequente nachtmerries, zie inventaris documenten), maar toont het tegelijkertijd niet aan dat het voor u onmogelijk zou zijn om op correcte wijze deel te nemen aan een persoonlijk onderhoud of de asielprocedure in het algemeen. Uw huidige

verklaring dat u aan een ernstige depressie lijdt en soms zelfmoordgedachten heeft (zie verklaring volgend verzoek vraag 12) wordt bovendien niet ondersteund door dit attest, dat overigens reeds dateert van 22 januari 2020, ofwel ruim een jaar geleden.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Met betrekking tot de verklaringen die u in het kader van uw tweede verzoek aflegt moet immers worden vastgesteld dat deze verband houden met elementen die u in het kader van uw vorig verzoek merkwaardig genoeg nooit als hoofdreden voor uw nood aan internationale bescherming hebt aangegeven, en ook nooit eerder als concrete vrees in geval van terugkeer naar Afghanistan hebt omschreven. Zo stelt u immers dat u in 2013 of 2014 een klacht neergelegd heeft bij de Nationale Veiligheidsraad in Afghanistan omwille van problemen met uw broer (...) en uw schoonbroer (...). U zou in het verleden uw schoonbroer geslagen hebben omdat hij uw zus geslagen had, en was het er ook niet mee eens dat uw broer (...) uw zus aan (...) uitgehuwelijkt heeft (zie verklaringen volgend verzoek vraag 16 en 18). Ook verklaart u dat u eerder wel wilde terugkeren naar Afghanistan, maar dat uw familieleden in Europa u hebben tegengehouden omdat ze informatie hebben dat uw neven (de zonen van uw broer (...)) u iets zouden willen aandoen (zie verklaring volgend verzoek vraag 16). Bijgevolg vreest u gedood of hardhandig aangepakt te zullen worden door deze neven, of mogelijks door uw broer zelf (zie verklaringen volgend verzoek vraag 18 en 19). Het CGVS wenst echter te benadrukken dat u deze problemen met uw broer en schoonbroer nooit eerder hebt aangehaald als asielmotief, hoewel ze reeds bestonden ten tijde van uw eerste verzoek en u daar nochtans meermaals de kans toe heeft gekregen. Zo vermeldde u tijdens uw eerste interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken zelfs helemaal niets over deze problemen met uw broer (...) en uw schoonbroer (...) (zie vragenlijst CGVS ingevuld door de DVZ dd.18.11.2019), en verwees u destijds enkel naar het feit dat u lange tijd in Europa leefde en hierdoor vreesde gekidnapt of vermoord te zullen worden in geval van terugkeer naar Afghanistan. Wel maakte u kort melding van deze 'vijandschappen' met uw broer en schoonbroer tijdens het persoonlijk onderhoud dat plaatsvond op het CGVS in het kader van uw eerste verzoek (CGVS dd.31.01.2020 p.21), maar toen u destijds gevraagd werd of u effectief iets vreesde ten aanzien van deze broer of schoonbroer, bevestigde u dit opvallend genoeg helemaal niet. U liet louter verstaan dat u slechts één broer kon vertrouwen in Afghanistan (CGVS dd.31.01.2021 p.21-22), maar vermeldde helemaal geen concrete vrees ten aanzien van uw broer (...) noch uw schoonbroer (...), hoewel u in het kader van dit verzoek verklaart reeds in 2013 of 2014 een klacht te hebben neergelegd bij de Nationale Veiligheidsraad omwille van uw problemen met hen. Het CGVS kan dan ook enkel concluderen dat uw vrees ten aanzien van uw broer (...) en uw schoonbroer (...) weinig gegrond kan zijn en u dit heden als laatste redmiddel naar voren tracht te schuiven, en dat deze vrees zelfs ronduit twijfelachtig is. Zoals eerder reeds aangehaald bleef u immers tot 2017 in Afghanistan wonen, hoewel u zeker ook (minstens tijdelijk) op andere plaatsen had kunnen verblijven (zie beslissing eerste verzoek, alsook arrest RVV nr.240591), hetgeen, naast het feit dat u het nooit eerder opwierp als asielmotief, eveneens ernstig afbreuk doet aan deze beweerde vrees voor uw broer en schoonbroer. Ook ziet het CGVS niet in waarom de dreiging van (de zonen van) uw broer (...), of uw schoonbroer (...), heden ten dage groter zou zijn dan in 2013 of 2014, of op het ogenblik van uw eerste verzoek om internationale bescherming, waardoor dit nu pas effectief een probleem voor u geworden zou zijn en uw laattijdige aanwending hiervan aanvaardbaar zou zijn. Integendeel, gelet op het feit dat u reeds in 2013 of 2014 een klacht bij de Nationale Veiligheidsraad zou ingediend hebben, kan worden verwacht dat u hier op zijn minst eerder melding van zou gemaakt hebben, zeker toen deze problemen ter sprake kwamen tijdens het persoonlijk onderhoud in het kader van uw eerste verzoek. Ook toen u tijdens dit onderhoud gevraagd werd om de redenen uiteen te zetten waarom u Afghanistan in 2017 verliet, of waarom u er niet terug naartoe kon of wou keren, verwees u eerst en vooral, net zoals bij de DVZ, opnieuw naar het feit dat u lange tijd in Europa gewoond hebt. Vervolgens maakte u nog melding van het gebrek aan vrijheid, de

algemene situatie en ontvoeringen van mensen die van Europa naar Afghanistan reizen (CGVS dd.30.01.2020 p.20), maar zweeg u in alle talen over de problemen met uw broer en schoonbroer die u nu plots als hoofdmotief aanhaalt. Dit alles zorgt er dan ook voor dat het CGVS op basis van uw verklaringen weinig geloof kan hechten aan (de gegrondheid van) uw problemen met uw broer en schoonbroer.

Daarnaast stelde u nog dat u de klacht bij de Nationale Veiligheidsraad voorlegt omdat het CGVS in haar vorige beslissing zou geargumenteerde hebben dat u bij uw broer (...) moest gaan wonen, hetgeen echter niet klopt. Het CGVS vermeldde in de motivering inderdaad dat u nog één broer en één zus in Kaboel heeft, hetzij louter als reactie op uw verklaring niemand meer in Afghanistan te hebben. Het CGVS argumenteerde echter nooit dat u bij deze broer moest of kon gaan wonen, integendeel, het CGVS gaf aan dat u een volwassen man bent die zijn band met Afghanistan nooit verloren heeft, en dat kan worden verwacht dat u zelfs **zonder netwerk** in staat moet zijn om te overleven in Afghanistan (zie beslissing eerste verzoek).

Wat betreft het nieuwe document dat u aanbrengt, met name de klacht bij de Nationale Veiligheidsraad, moet voorts worden vastgesteld dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, en waarvan een bijlage in uw administratief dossier is gevoegd, blijkt dat er in uw land van herkomst een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden. Bijgevolg is de bewijswaarde van Afgaanse documenten bijzonder relatief en zijn deze op zich niet van dien aard om afbreuk te doen aan de ongeloofwaardigheid van uw motieven. U kan dit document dus perfect op vraag hebben laten opstellen via bepaalde contacten en/of tegen betaling, en daarenboven betreft het een kopie waarvan de authenticiteit op geen enkele wijze kan worden nagegaan.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport **UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de **EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019** (beschikbaar op [https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country Guidance Afghanistan 2019.pdf](https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country%20Guidance%20Afghanistan%202019.pdf) of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde

incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de

beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijd verspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevechten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het

geweld dat in de grootsteden plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op 'high profile' doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met 'high profile' doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille van de aard van de doelwitten die geviseerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – september 2020**, pag. 1-66, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_afghanistan_security_situation_20200928.pdf en <https://www.cgvs.be/nl>), blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Kabul behoort tot het centrum van Afghanistan.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Kabul ruw geschat 3,5 à 6,5 miljoen inwoners heeft. In de provincie Kabul vielen er in het jaar 2019 1.563 burgerslachtoffers, een daling van 16 % in vergelijking met 2018. Volgens ACLED werden van 1 maart 2019 tot 30 juni 2020 142 veiligheidsincidenten gemeld in het district Kabul waartoe de hoofdstad behoort.

Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Zowel de taliban, inclusief het Haqqani Netwerk, als ISKP zijn er aanwezig. De aanslagen die zij tijdens de verslagperiode pleegden, kaderen nog steeds binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviseerd. In de rapporteringsperiode werden ook verkiezingsgerelateerde doelwitten geviseerd door voornamelijk de Taliban, en in mindere mate door ISKP, in een poging de verkiezingen te ondermijnen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Omwille van de aard van de doelwitten die geviseerd worden, is het gros van de aanslagen op bepaalde plaatsen in de stad Kabul geconcentreerd. Verder blijkt dat willekeurige aanslagen met veel burgerdoden, maar zonder aanwijsbaar doelwit, niet voorkomen in de stad. Sinds het najaar van 2018 is er een merkbare daling in het aantal high profile aanslagen en complexe aanslagen in Kabul. Deze daling zette zich verder in 2019. Hoewel er in het derde kwartaal in Kabul, net zoals in de rest van het land, een opflakking van zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen kon worden vastgesteld, werden er in laatste kwartaal van 2019, evenals in de eerste maanden van 2020 minder aanslagen gepleegd in de hoofdstad. De daling van het aantal incidenten en slachtoffers wordt toegeschreven aan succesvolle interventies en verbeterde veiligheidsmaatregelen door de Afghaanse veiligheidsdiensten. Sinds het tweede kwartaal van 2020 is het geweld naar verluidt weer toegenomen. High profile aanvallen zijn evenwel minder frequent geworden, omdat de opstandelingen zijn overgeschakeld naar het uitvoeren van gerichte moorden op leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten en burgers met een bepaald profiel. Dit heeft tot gevolg dat, in vergelijking met voorgaande jaren, een groter aandeel van het geweld in de stad 'targeted killings' betreft, met minder burgerslachtoffers als gevolg. Beschietingen door moordenaars die op motorfietsen rijden, en het gebruik van (magnetische of op afstand te bedienen) IED's is de tactiek die hierbij het vaakst wordt

gebruikt. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul.

Het aantal aan ISKP toe te schrijven veiligheidsincidenten in Kabul is voorts afgenomen. De inspanningen van het ANDSF hebben de activiteiten en het vermogen van de groepering om high profile aanvallen in Kabul uit te voeren, verstoord. ISKP behoudt wel nog een operationele capaciteit in de stad Kabul.

De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De stad Kabul werd in de EASO Guidance Note van juni 2019 bestempeld als een stad waar willekeurig geweld niet op grote schaal plaatsvindt en er dus een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te tonen dat men bij terugkeer naar de provincie een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Met andere woorden, de stad Kabul is een gebied waar volgens EASO willekeurig geweld plaatsvindt en een reëel risico op een ernstige bedreiging voor het leven of de persoon kan vastgesteld worden indien de verzoeker specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden. Een verzoeker dient derhalve individuele elementen aan te brengen. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat de stad Kabul willekeurig geweld kent, doch dat er niet kan gesteld worden dat de veiligheidssituatie er sinds de publicatie van de EASO Guidance Note zodanig is gewijzigd dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar deze regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de stad Kabul in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Kabul stad een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Kaboel. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggedrijving van betrokkene naar zijn land van

nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.”.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van artikel 3 van het EVRM, van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, b van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

In een tweede middel voert verzoekende partij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van het gelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

In een derde en laatste middel roept verzoekende partij de schending in van artikel 3 van het EVRM en van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet.

2.2. De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet dat aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevoegdheid geeft om een volgend verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren indien er geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

2.3. Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

2.4. De Raad, die beschikt over een hervormingsbevoegdheid, moet een arrest vellen dat gemotiveerd is en geeft aan waarom verzoekers volgende verzoek om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de voorwaarden van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, waarbij hij duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen. Een resem geschonden geachte bepalingen laat op zich niet om vast te stellen dat aan die voorwaarden is voldaan.

2.5. De Raad bemerkt dat eens hij een beslissing over een bepaald verzoek om internationale bescherming heeft genomen, de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat dat verzoek betreft, zijn rechtsmacht heeft uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens voor zover er, wat verzoekende partij betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat verzoekende partij voor internationale bescherming in aanmerking komt. Verzoekende partij kan dan ook onderhavig beroep niet gebruiken om een vorm van beroep in te stellen tegen eerdere beslissingen die reeds in beroep werden bevestigd of waartegen binnen de wettelijk voorziene termijn geen beroep werd ingesteld.

2.6. Verzoeker houdt vast aan zijn initiële asielrelaas en legt een klacht neer die hij indiende bij de Nationale Veiligheidsraad in 2013 of 2014 en een aantal stukken inzake zijn medische en psychologische problemen.

In de bestreden beslissing wordt op goede gronden gesteld:

“Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw eerste verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen. Zoals reeds aangegeven in de beslissing omtrent uw eerste verzoek

om internationale bescherming bevestigt het attest van uw psycholoog louter uw mentale problemen (die zich uiten onder de vorm van angsten, slaapproblemen en frequente nachtmerries, zie inventaris documenten), maar toont het tegelijkertijd niet aan dat het voor u onmogelijk zou zijn om op correcte wijze deel te nemen aan een persoonlijk onderhoud of de asielpcedure in het algemeen. Uw huidige verklaring dat u aan een ernstige depressie lijdt en soms zelfmoordgedachten heeft (zie verklaring volgend verzoek vraag 12) wordt bovendien niet ondersteund door dit attest, dat overigens reeds dateert van 22 januari 2020, ofwel ruim een jaar geleden.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Met betrekking tot de verklaringen die u in het kader van uw tweede verzoek aflegt moet immers worden vastgesteld dat deze verband houden met elementen die u in het kader van uw vorig verzoek merkwaardig genoeg nooit als hoofdreden voor uw nood aan internationale bescherming hebt aangegeven, en ook nooit eerder als concrete vrees in geval van terugkeer naar Afghanistan hebt omschreven. Zo stelt u immers dat u in 2013 of 2014 een klacht neergelegd heeft bij de Nationale Veiligheidsraad in Afghanistan omwille van problemen met uw broer (...) en uw schoonbroer (...). U zou in het verleden uw schoonbroer geslagen hebben omdat hij uw zus geslagen had, en was het er ook niet mee eens dat uw broer (...) uw zus aan (...) uitgehuwelijkt heeft (zie verklaringen volgend verzoek vraag 16 en 18). Ook verklaart u dat u eerder wel wilde terugkeren naar Afghanistan, maar dat uw familieleden in Europa u hebben tegengehouden omdat ze informatie hebben dat uw neven (de zonen van uw broer (...)) u iets zouden willen aandoen (zie verklaring volgend verzoek vraag 16). Bijgevolg vreest u gedood of hardhandig aangepakt te zullen worden door deze neven, of mogelijks door uw broer zelf (zie verklaringen volgend verzoek vraag 18 en 19). Het CGVS wenst echter te benadrukken dat u deze problemen met uw broer en schoonbroer nooit eerder hebt aangehaald als asielmotief, hoewel ze reeds bestonden ten tijde van uw eerste verzoek en u daar nochtans meermaals de kans toe heeft gekregen. Zo vermeldde u tijdens uw eerste interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken zelfs helemaal niets over deze problemen met uw broer (...) en uw schoonbroer (...) (zie vragenlijst CGVS ingevuld door de DVZ dd.18.11.2019), en verwees u destijds enkel naar het feit dat u lange tijd in Europa leefde en hierdoor vreesde gekidnapt of vermoord te zullen worden in geval van terugkeer naar Afghanistan. Wel maakte u kort melding van deze 'vijandschappen' met uw broer en schoonbroer tijdens het persoonlijk onderhoud dat plaatsvond op het CGVS in het kader van uw eerste verzoek (CGVS dd.31.01.2020 p.21), maar toen u destijds gevraagd werd of u effectief iets vreesde ten aanzien van deze broer of schoonbroer, bevestigde u dit opvallend genoeg helemaal niet. U liet louter verstaan dat u slechts één broer kon vertrouwen in Afghanistan (CGVS dd.31.01.2021 p.21-22), maar vermeldde helemaal geen concrete vrees ten aanzien van uw broer (...) noch uw schoonbroer (...), hoewel u in het kader van dit verzoek verklaart reeds in 2013 of 2014 een klacht te hebben neergelegd bij de Nationale Veiligheidsraad omwille van uw problemen met hen. Het CGVS kan dan ook enkel concluderen dat uw vrees ten aanzien van uw broer (...) en uw schoonbroer (...) weinig gegrond kan zijn en u dit heden als laatste redmiddel naar voren tracht te schuiven, en dat deze vrees zelfs ronduit twijfelachtig is. Zoals eerder reeds aangehaald bleef u immers tot 2017 in Afghanistan wonen, hoewel u zeker ook (minstens tijdelijk) op andere plaatsen had kunnen verblijven (zie beslissing eerste verzoek, alsook arrest RVV nr.240591), hetgeen, naast het feit dat u het nooit eerder opwierp als asielmotief, eveneens ernstig afbreuk doet aan deze beweerde vrees voor uw broer en schoonbroer. Ook ziet het CGVS niet in waarom de dreiging van (de zonen van) uw broer (...), of uw schoonbroer (...), heden ten dage groter zou zijn dan in 2013 of 2014, of op het ogenblik van uw eerste verzoek om internationale bescherming, waardoor dit nu pas effectief een probleem voor u geworden zou zijn en uw laattijdige aanwending hiervan aanvaardbaar zou zijn. Integendeel, gelet op het feit dat u reeds in 2013 of 2014 een klacht bij de Nationale Veiligheidsraad zou ingediend hebben, kan worden verwacht dat u hier op zijn minst eerder melding van zou gemaakt hebben, zeker toen deze problemen ter sprake kwamen tijdens het

persoonlijk onderhoud in het kader van uw eerste verzoek. Ook toen u tijdens dit onderhoud gevraagd werd om de redenen uiteen te zetten waarom u Afghanistan in 2017 verliet, of waarom u er niet terug naartoe kon of wou keren, verwees u eerst en vooral, net zoals bij de DVZ, opnieuw naar het feit dat u lange tijd in Europa gewoond hebt. Vervolgens maakte u nog melding van het gebrek aan vrijheid, de algemene situatie en ontvoeringen van mensen die van Europa naar Afghanistan reizen (CGVS dd.30.01.2020 p.20), maar zweeg u in alle talen over de problemen met uw broer en schoonbroer die u nu plots als hoofdmotief aanhaalt. Dit alles zorgt er dan ook voor dat het CGVS op basis van uw verklaringen weinig geloof kan hechten aan (de gegrondheid van) uw problemen met uw broer en schoonbroer.

Daarnaast stelde u nog dat u de klacht bij de Nationale Veiligheidsraad voorlegt omdat het CGVS in haar vorige beslissing zou geargumenteed hebben dat u bij uw broer (...) moest gaan wonen, hetgeen echter niet klopt. Het CGVS vermeldde in de motivering inderdaad dat u nog één broer en één zus in Kaboel heeft, hetzij louter als reactie op uw verklaring niemand meer in Afghanistan te hebben. Het CGVS argumenteerde echter nooit dat u bij deze broer moest of kon gaan wonen, integendeel, het CGVS gaf aan dat u een volwassen man bent die zijn band met Afghanistan nooit verloren heeft, en dat kan worden verwacht dat u zelfs **zonder netwerk** in staat moet zijn om te overleven in Afghanistan (zie beslissing eerste verzoek).

Wat betreft het nieuwe document dat u aanbrengt, met name de klacht bij de Nationale Veiligheidsraad, moet voorts worden vastgesteld dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, en waarvan een bijlage in uw administratief dossier is gevoegd, blijkt dat er in uw land van herkomst een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden. Bijgevolg is de bewijswaarde van Afgaanse documenten bijzonder relatief en zijn deze op zich niet van dien aard om afbreuk te doen aan de ongeloofwaardigheid van uw motieven. U kan dit document dus perfect op vraag hebben laten opstellen via bepaalde contacten en/of tegen betaling, en daarenboven betreft het een kopie waarvan de authenticiteit op geen enkele wijze kan worden nagegaan.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport **UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de **EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019** (beschikbaar op [https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country Guidance Afghanistan 2019.pdf](https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country%20Guidance%20Afghanistan%202019.pdf) of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de

beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de

beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijd verspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevechten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op 'high profile' doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met 'high profile' doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille van de aard van de doelwitten die geviseerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – september 2020**, pag. 1-66, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_afghanistan_security_situation_20200928.pdf en <https://www.cgvs.be/nl>), blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Kabul behoort tot het centrum van Afghanistan.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Kabul ruw geschat 3,5 à 6,5 miljoen inwoners heeft. In de provincie Kabul vielen er in het jaar 2019 1.563 burgerslachtoffers, een daling van 16 % in vergelijking met 2018. Volgens ACLED werden van 1 maart 2019 tot 30 juni 2020 142 veiligheidsincidenten gemeld in het district Kabul waartoe de hoofdstad behoort.

Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Zowel de taliban, inclusief het Haqqani Netwerk, als ISKP zijn er aanwezig. De aanslagen die zij tijdens de verslagperiode pleegden, kaderen nog steeds binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviseerd. In de rapporteringsperiode werden ook verkiezingsgerelateerde doelwitten geviseerd door voornamelijk de Taliban, en in mindere mate door ISKP, in een poging de verkiezingen te ondermijnen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Omwille van de aard van de doelwitten die geviseerd worden, is het gros van de aanslagen op bepaalde plaatsen in de stad Kabul geconcentreerd. Verder blijkt dat willekeurige aanslagen met veel burgerdoden, maar zonder aanwijsbaar doelwit, niet voorkomen in de stad. Sinds het najaar van 2018 is er een merkbare daling in het aantal high profile aanslagen en complexe aanslagen in Kabul. Deze daling zette zich verder in 2019. Hoewel er in het derde kwartaal in Kabul, net zoals in de rest van het land, een opflakking van zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen kon worden vastgesteld, werden er in laatste kwartaal van 2019, evenals in de eerste maanden van 2020 minder aanslagen gepleegd in de hoofdstad. De daling van het aantal incidenten en slachtoffers wordt toegeschreven aan succesvolle interventies en verbeterde veiligheidsmaatregelen door de Afghaanse veiligheidsdiensten. Sinds het tweede kwartaal van 2020 is het geweld naar verluidt weer toegenomen. High profile aanvallen zijn evenwel minder frequent geworden, omdat de opstandelingen zijn overgeschakeld naar het uitvoeren van gerichte moorden op leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten en burgers met een bepaald profiel. Dit heeft tot gevolg dat, in vergelijking met

voorgaande jaren, een groter aandeel van het geweld in de stad 'targeted killings' betreft, met minder burgerslachtoffers als gevolg. Beschietingen door moordenaars die op motorfietsen rijden, en het gebruik van (magnetische of op afstand te bedienen) IED's is de tactiek die hierbij het vaakst wordt gebruikt. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul.

Het aantal aan ISKP toe te schrijven veiligheidsincidenten in Kabul is voorts afgenomen. De inspanningen van het ANDSF hebben de activiteiten en het vermogen van de groepering om high profile aanvallen in Kabul uit te voeren, verstoord. ISKP behoudt wel nog een operationele capaciteit in de stad Kabul.

De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De stad Kabul werd in de EASO Guidance Note van juni 2019 bestempeld als een stad waar willekeurig geweld niet op grote schaal plaatsvindt en er dus een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te tonen dat men bij terugkeer naar de provincie een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Met andere woorden, de stad Kabul is een gebied waar volgens EASO willekeurig geweld plaatsvindt en een reëel risico op een ernstige bedreiging voor het leven of de persoon kan vastgesteld worden indien de verzoeker specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden. Een verzoeker dient derhalve individuele elementen aan te brengen. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat de stad Kabul willekeurig geweld kent, doch dat er niet kan gesteld worden dat de veiligheidssituatie er sinds de publicatie van de EASO Guidance Note zodanig is gewijzigd dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar deze regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de stad Kabul in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Kabul stad een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Kaboel. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld."

Verzoeker verwijst naar het gegeven dat hij mentale problemen heeft, onder behandeling is, dat hij zich na 40 jaar afwezigheid niet in Afghanistan kan vestigen, dat zijn kerngezin in Denemarken woont en dat het feit dat hij van 2013 tot 2017 in Kabul woonde geen indicatie kan zijn dat hij zich daar vandaag opnieuw kan vestigen.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij, in een poging voormelde vaststellingen van de bestreden beslissing te weerleggen, blijft steken in loutere vergoelijkingen, het herhalen van reeds eerder afgelegde verklaringen, het opwerpen van losse beweringen, en het tegenspreken van de gevolgtrekking van het Commissariaat-generaal, maar dit zonder één element van de bestreden beslissing afdoende en concreet te weerleggen. Als dusdanig wordt er geen afbreuk gedaan aan de concrete vaststellingen die steun vinden in het administratief dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing. Overigens werd hierover reeds geoordeeld in het arrest van de Raad in het kader van verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming.

De Raad oordeelde toen als volgt:

"In haar verzoekschrift legt verzoekende partij de nadruk op het feit dat zij kampt met psychologische problemen en stelt zij dat verwerende partij "verwachtingen (heeft) die men van een gezonde persoon

moet hebben". Verzoekende partij is een gebroken man door alles wat zij heeft meegemaakt en is voorts totaal vervreemd van Afghanistan. Uit het gegeven dat zij na de val van de Taliban een aantal keren is teruggekeerd naar Afghanistan kan niet besloten worden dat zij vandaag effectief in Afghanistan kan leven. Haar keuze om terug te keren naar Afghanistan tussen 2013 en 2017 dient bekeken te worden in het licht van haar psychische problemen. Bovendien woonde zij toen bij haar broer, die evenwel ondertussen gevlucht is waardoor verzoekende partij thans niemand meer heeft in Afghanistan waarop zij kan rekenen. Met zowel haar andere broer in Kabul als met de man van haar zus die in Kabul woont, heeft zij een slechte band. Waar in de bestreden beslissing opgemerkt wordt dat zij in het verleden reeds in staat was om in diverse landen te (over)leven, hetgeen blijk geeft van een hoge mate aan zelfstandigheid en zelfredzaamheid, benadrukt verzoekende partij dat zij toen zeer jong was en dat zij thans ziek is en kampt met psychische problemen.

2.2.5.2. De Raad onderstreept evenwel dat in de bestreden beslissing op uitvoerige wijze wordt vastgesteld dat verzoekende partij haar bewering dat zij thans niet meer in Afghanistan zou kunnen leven omdat zij heel haar leven in Europa heeft geleefd en meer in Europa heeft geleefd dan in Afghanistan niet aannemelijk heeft gemaakt. Meer bepaald wordt vastgesteld dat (i) haar bewering 'heel haar leven' in Europa te hebben gependeld en meer in Europa dan in Afghanistan gewoond te hebben met een stevige korrel zout genomen moet worden aangezien zij de eerste twintig jaar van haar leven in Afghanistan doorbracht, vervolgens inderdaad bijna twintig jaar in Europa leefde, maar de voorbije twintig jaar regelmatig heen en weer reisde tussen Europa en Afghanistan; (ii) verzoekende partij bovendien van 2013 tot 2017 op eigen initiatief opnieuw in Kabul ging wonen, dit omdat zij naar eigen zeggen niks 'verkeerd' wilde doen tegen de moeder van haar zoon waardoor haar zoon zijn studies misschien ging stopzetten, terwijl zij zich ook elders had kunnen vestigen, bijvoorbeeld in Duitsland, waar zij een broer en zus heeft wonen en in het verleden ook reeds meerdere jaren woonde en werkte, of in India, waar zij reeds van 1979 tot 1984 had geleefd en waarnaar zij ook na 2002 terug naartoe reisde voor bijna een jaar; (iii) zij haar voorgehouden vrees voor ontvoering in Kabul in 2016 niet aannemelijk heeft gemaakt aangezien zij er gewoon bleef wonen terwijl haar broer haar nochtans aanraade om weer weg te gaan; (iv) zij ook haar huidige vrees ontvoerd te zullen worden in geval van terugkeer naar Afghanistan niet aannemelijk heeft gemaakt aangezien verzoekende partij er niet in slaagt deze vrees te concretiseren; (v) zij wat betreft haar vrees dat mensen er veel vragen stellen niet verder komt dan blote en zeer hypothetische beweringen; (vi) wat betreft haar argument dat zij geen vrijheid zou hebben in Afghanistan en er niet kan doen wat zij wilt, zij niet in concreto aantoonde dat haar vrijheid er dermate beperkt zou zijn dat er sprake is van ernstige schade waarvoor haar internationale bescherming dient toegekend te worden; (vii) het gegeven dat verzoekende partij, behalve haar ene zus niemand meer zou hebben in Afghanistan en het feit dat haar andere familieleden haar daar niet zouden kunnen bezoeken, elementen betreffen die geen verband houden met één van de criteria opgenomen in het Vluchtelingenverdrag noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade inhouden zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming; (viii) verzoekende partij voorts een volwassen man is die zijn band met Afghanistan nooit verloren heeft en van wie kan worden verwacht om zelfs zonder (plaatselijk) netwerk in staat te zijn om te overleven in Afghanistan, temeer gelet op (a) haar scholingsgraad en professionele en economische achtergrond, waardoor kan worden aangenomen dat zij over ruime mogelijkheden beschikt om haar er op de diverse arbeidsmarkt te begeven en een nieuw bestaan uit te bouwen, (b) de hoge mate aan zelfstandigheid en zelfredzaamheid in haar hoofd nu zij immers in het verleden reeds in staat was om in diverse landen te (over)leven en (c) de nodige financiële draagkracht van haar netwerk, hetgeen blijkt uit haar verklaring dat zij gedurende haar verblijf in Kabul van 2013 tot 2017, waar zij niet werkte en er overleefde dankzij de steun van haar familie, plezierreizen naar Tadzjikistan en Turkije maakte.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij, in een poging voormelde vaststellingen van de bestreden beslissing te weerleggen, blijft steken in loutere vergoelijkingen, het herhalen van reeds eerder afgelegde verklaringen, het opwerpen van losse beweringen, en het tegenspreken van de gevolgtrekking van het Commissariaat-generaal, maar dit zonder één element van de bestreden beslissing afdoende en concreet te weerleggen. Als dusdanig wordt er geen afbreuk gedaan aan de concrete vaststellingen die steun vinden in het administratief dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing. De Raad benadrukt dat daar waar verzoekende partij verwijst naar haar psychische problemen, verzoekende partij niet aan de hand van medische attesten aantoonde dat haar psychische problemen van die aard zijn dat haar cognitieve capaciteiten dermate zijn aangetast dat zij geen logische keuzes meer kan maken en/of risico's kan inschatten. Evenmin toont zij aan de hand van medische attesten aan dat deze psychologische problemen een ernstige impact hebben op haar zelfstandigheid en haar zelfredzaamheid. Uit het door haar bijgebrachte psychologisch attest (administratief dossier, stuk 6, map documenten, doc. 2) blijkt zulks geenszins. Ten slotte bemerkt de Raad nog inzake de verklaring van verzoekende partij dat zij mentale zorg nodig heeft – zij gaat elke

maand naar de psycholoog en slikt medicatie om haar depressie onder controle te houden – uit niets blijkt dat zij geen gelijkaardige zorgen zou kunnen krijgen in Afghanistan.”

De Raad benadrukt dat daar waar verzoeker verwijst naar zijn psychische problemen, hij niet aan de hand van medische attesten aantoont dat zijn psychische problemen van die aard zijn dat hij niet in staat was/is om deel te nemen aan de asielprocedure en verklaringen af te leggen, dat zijn cognitieve capaciteiten dermate zijn aangetast dat hij geen logische keuzes meer kan maken en/of risico's kan inschatten. Evenmin toont hij aan de hand van medische attesten aan dat deze psychologische problemen een ernstige impact hebben op zijn zelfstandigheid en zelfredzaamheid. Uit het door verzoeker bijgebrachte psychologisch attest van 22 januari 2020, aanwezig in het administratief dossier blijkt overigens dat de vermelde klachten gebaseerd zijn op verzoekers eigen verklaringen en dit in het licht van zijn asielaanvraag dat voor hem een grote bron van angst is.

Verzoeker wijst erop dat hij zijn klacht bij de Nationale Veiligheidsraad heeft neergelegd, waardoor mede gelet op zijn mentale en fysieke problemen het voordeel van de twijfel ruim gerechtvaardigd is.

Documenten beschikken slechts over een ondersteunende bewijswaarde, namelijk in die mate dat zij vergezeld worden door geloofwaardige verklaringen.

Met betrekking tot de verklaringen die verzoeker in het kader van zijn tweede verzoek aflegt moet worden vastgesteld dat deze verband houden met elementen die hij in het kader van zijn vorig verzoek nooit als reden voor zijn nood aan internationale bescherming heeft aangegeven en ook nooit eerder als concrete vrees in geval van terugkeer naar Afghanistan hebt omschreven.

De verwerende partij stelde dan ook terecht het volgende vast:

“Zo stelt u immers dat u in 2013 of 2014 een klacht neergelegd heeft bij de Nationale Veiligheidsraad in Afghanistan omwille van problemen met uw broer (...) en uw schoonbroer (...). U zou in het verleden uw schoonbroer geslagen hebben omdat hij uw zus geslagen had, en was het er ook niet mee eens dat uw broer (...) uw zus aan (...) uitgehuwelijkt heeft (zie verklaringen volgend verzoek vraag 16 en 18). Ook verklaart u dat u eerder wel wilde terugkeren naar Afghanistan, maar dat uw familieleden in Europa u hebben tegengehouden omdat ze informatie hebben dat uw neven (de zonen van uw broer (...)) u iets zouden willen aandoen (zie verklaring volgend verzoek vraag 16). Bijgevolg vreest u gedood of hardhandig aangepakt te zullen worden door deze neven, of mogelijks door uw broer zelf (zie verklaringen volgend verzoek vraag 18 en 19).

Het CGVS wenst echter te benadrukken dat u deze problemen met uw broer en schoonbroer nooit eerder hebt aangehaald als asielmotief, hoewel ze reeds bestonden ten tijde van uw eerste verzoek en u daar nochtans meermaals de kans toe heeft gekregen. Zo vermeldde u tijdens uw eerste interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken zelfs helemaal niets over deze problemen met uw broer (...) en uw schoonbroer (...) (zie vragenlijst CGVS ingevuld door de DVZ dd.18.11.2019), en verwees u destijds enkel naar het feit dat u lange tijd in Europa leefde en hierdoor vreesde gekidnapt of vermoord te zullen worden in geval van terugkeer naar Afghanistan. Wel maakte u kort melding van deze 'vijandschappen' met uw broer en schoonbroer tijdens het persoonlijk onderhoud dat plaatsvond op het CGVS in het kader van uw eerste verzoek (CGVS dd.31.01.2020 p.21), maar toen u destijds gevraagd werd of u effectief iets vreesde ten aanzien van deze broer of schoonbroer, bevestigde u dit opvallend genoeg helemaal niet. U liet louter verstaan dat u slechts één broer kon vertrouwen in Afghanistan (CGVS dd.31.01.2021 p.21-22), maar vermeldde helemaal geen concrete vrees ten aanzien van uw broer (...) noch uw schoonbroer (...), hoewel u in het kader van dit verzoek verklaart reeds in 2013 of 2014 een klacht te hebben neergelegd bij de Nationale Veiligheidsraad omwille van uw problemen met hen. Het CGVS kan dan ook enkel concluderen dat uw vrees ten aanzien van uw broer (...) en uw schoonbroer (...) weinig gegrond kan zijn en u dit heden als laatste redmiddel naar voren tracht te schuiven, en dat deze vrees zelfs ronduit twijfelachtig is. Zoals eerder reeds aangehaald bleef u immers tot 2017 in Afghanistan wonen, hoewel u zeker ook (minstens tijdelijk) op andere plaatsen had kunnen verblijven (zie beslissing eerste verzoek, alsook arrest RVV nr.240591), hetgeen, naast het feit dat u het nooit eerder opwierp als asielmotief, eveneens ernstig afbreuk doet aan deze beweerde vrees voor uw broer en schoonbroer. Ook ziet het CGVS niet in waarom de dreiging van (de zonen van) uw broer (...), of uw schoonbroer (...), heden ten dage groter zou zijn dan in 2013 of 2014, of op het ogenblik van uw eerste verzoek om internationale bescherming, waardoor dit nu pas effectief een probleem voor u geworden zou zijn en uw laattijdige aanwending hiervan aanvaardbaar zou zijn. Integendeel, gelet op het feit dat u reeds in 2013 of 2014 een klacht bij de Nationale Veiligheidsraad zou ingediend hebben, kan worden verwacht dat u hier op zijn minst eerder melding van zou gemaakt hebben, zeker toen deze problemen

ter sprake kwamen tijdens het persoonlijk onderhoud in het kader van uw eerste verzoek. Ook toen u tijdens dit onderhoud gevraagd werd om de redenen uiteen te zetten waarom u Afghanistan in 2017 verliet, of waarom u er niet terug naartoe kon of wou keren, verwees u eerst en vooral, net zoals bij de DVZ, opnieuw naar het feit dat u lange tijd in Europa gewoond hebt. Vervolgens maakte u nog melding van het gebrek aan vrijheid, de algemene situatie en ontvoeringen van mensen die van Europa naar Afghanistan reizen (CGVS dd.30.01.2020 p.20), maar zweeg u in alle talen over de problemen met uw broer en schoonbroer die u nu plots als hoofdmotief aanhaalt. Dit alles zorgt er dan ook voor dat het CGVS op basis van uw verklaringen weinig geloof kan hechten aan (de gegrondheid van) uw problemen met uw broer en schoonbroer.

*Daarnaast stelde u nog dat u de klacht bij de Nationale Veiligheidsraad voorlegt omdat het CGVS in haar vorige beslissing zou geargumenteed hebben dat u bij uw broer (...) moest gaan wonen, hetgeen echter niet klopt. Het CGVS vermeldde in de motivering inderdaad dat u nog één broer en één zus in Kaboel heeft, hetzij louter als reactie op uw verklaring niemand meer in Afghanistan te hebben. Het CGVS argumenteerde echter nooit dat u bij deze broer moest of kon gaan wonen, integendeel, het CGVS gaf aan dat u een volwassen man bent die zijn band met Afghanistan nooit verloren heeft, en dat kan worden verwacht dat u zelfs **zonder netwerk** in staat moet zijn om te overleven in Afghanistan (zie beslissing eerste verzoek).*

Wat betreft het nieuwe document dat u aanbrengt, met name de klacht bij de Nationale Veiligheidsraad, moet voorts worden vastgesteld dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, en waarvan een bijlage in uw administratief dossier is gevoegd, blijkt dat er in uw land van herkomst een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden. Bijgevolg is de bewijswaarde van Afgaanse documenten bijzonder relatief en zijn deze op zich niet van dien aard om afbreuk te doen aan de ongeloofwaardigheid van uw motieven. U kan dit document dus perfect op vraag hebben laten opstellen via bepaalde contacten en/of tegen betaling, en daarenboven betreft het een kopie waarvan de authenticiteit op geen enkele wijze kan worden nagegaan."

Gelet op deze pertinente vaststellingen kan de Raad evenmin geloof hechten aan verzoekers beweerde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade ten aanzien van zijn broer en schoonbroer.

Uit hetgeen wat voorafgaat blijkt afdoende dat verzoekers asielrelaas ongeloofwaardig is, met als gevolg dat de klacht bij de Nationale Veiligheidsraad die ter staving van het relaas wordt voorgelegd geen bewijswaarde heeft.

In dit opzicht verwijst verzoeker opnieuw naar zijn mentale problemen, waarvoor genoegzaam kan verwezen worden naar hetgeen hoger werd uiteengezet. Uit geen van de door verzoeker neergelegde documenten blijkt dat hij niet in staat was/is om deel te nemen aan de asielprocedure, dat zijn cognitieve capaciteiten dermate zijn aangetast dat hij geen logische keuzes meer kan maken en/of risico's kan inschatten. Evenmin toont hij aan de hand van medische attesten aan dat deze psychologische problemen een ernstige impact hebben op zijn zelfstandigheid en zelfredzaamheid. Uit het bijgebrachte psychologisch attest van 22 januari 2020, aanwezig in het administratief dossier blijkt overigens dat de vermelde klachten gebaseerd zijn op verzoekers eigen verklaringen en dit in het licht van zijn asielaanvraag dat voor hem een grote bron van angst is.

Verzoeker brengt in het verzoekschrift eveneens fysieke problemen ter sprake en verwijst hiervoor naar een medisch attest dat aan het verzoekschrift werd gevoegd.

Hieruit blijkt dat verzoeker in de maand januari 2021 twee dagen gehospitaliseerd werd voor het uitvoeren van een hartkatheterisatie. Als antecedenten werden hierin vermeld dat verzoeker reeds op veertigjarige leeftijd hartproblemen had hetgeen behandeld werd in India, dat hij eerder te kampen had met duizeligheid waarvoor hij vestibulaire kinesitherapie kreeg en dat hij een gebroken linkerhand had in de maand mei 2020. Uit dit medische verslag blijkt tevens dat de uitgevoerde hartkatheterisatie vernauwingen aantoonde aan twee aders, waarbij met succes twee stents werden geplaatst.

Uit dit medisch verslag kan echter geenszins worden afgeleid dat de door verzoeker aangehaalde fysieke problemen van die aard zijn dat zijn cognitieve capaciteiten dermate zijn aangetast dat hij geen logische keuzes meer kan maken en/of risico's kan inschatten. Evenmin toont hij aan dat deze fysieke problemen een ernstige impact hebben op zijn zelfstandigheid en zelfredzaamheid. Uit dit attest blijkt dat verzoeker het ziekenhuis weliswaar verliet onder medicinale behandeling, maar hieruit blijkt niet dat hij geen gelijkaardige zorg zou kunnen krijgen in Afghanistan.

De raadsman van de verzoekende partij stelt ter terechtzitting om de reeds overgemaakte aanvullende nota aan de Raad buiten beschouwing te laten en rekening te houden met de ter terechtzitting neergelegde aanvullende nota.

Ter terechtzitting legt verzoeker een aanvullende nota met medische stukken neer.

De Raad stelt vast dat enerzijds een medisch getuigschrift wordt neergelegd dat bestemd is voor de Dienst Humanitaire Regularisaties bij de Algemene Directie van de Dienst Vreemdelingenzaken en anderzijds twee medische verslagen van respectievelijk 22 januari 2021 en 5 mei 2021. Voormeld medisch verslag van 22 januari 2021 is hetzelfde als het verslag dat reeds aan het verzoekschrift werd gevoegd en werd supra beoordeeld.

Het medisch getuigschrift kan de gedane vaststellingen niet in een ander daglicht stellen. Het bevat evenmin geen enkele aanwijzing dat de fysieke problemen van die aard zijn dat zijn cognitieve capaciteiten dermate zijn aangetast dat hij geen logische keuzes meer kan maken en/of risico's kan inschatten. Evenmin toont hij aan dat deze fysieke problemen een ernstige impact hebben op zijn zelfstandigheid en zelfredzaamheid.

Het psychologisch verslag van 5 mei 2021 is opnieuw een opsomming van de door verzoeker verklaarde klachten, maar kan de gedane vaststellingen ook niet in een ander daglicht stellen. Hierin wordt opnieuw enkel gesteld dat de asielaanvraag hem beangstigt en vervolgens de gestelde klachten met zich meebrengt. Het volstaat echter niet om aan te tonen dat verzoeker niet in staat zou zijn om deel te nemen aan een asielprocedure, dat verzoeker geen logische keuzes meer kan maken en/of risico's kan inschatten. Evenmin toont dit aan dat zijn problemen een ernstige impact hebben op zijn zelfstandigheid en zelfredzaamheid.

Waar verzoeker onder verwijzing naar verschillende rapporten duidt op de moeilijke socio-economische omstandigheden waarin vluchtelingen bij terugkeer naar Afghanistan kunnen terecht komen, stelt de Raad vast dat verzoeker, op geen enkele wijze *in concreto* aantoont dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan in mensonwaardige omstandigheden zal terechtkomen. De Raad wijst er in dit verband op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM bestaat. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de naoorlogse situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 van het EVRM wordt vereist (EHMR 14 oktober 2003, nr. 17837/03, *T./ Verenigd Koninkrijk*). Socio-economische overwegingen, zoals huisvestings- en tewerkstellingsperspectieven, zijn bijgevolg slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee de terugkerende verzoeker om internationale bescherming zal worden geconfronteerd zelf oplopen tot een mensonterende behandeling. Zoals hoger blijkt, zijn er in het dossier van verzoeker geen elementen aanwezig die een dergelijke situatie in zijn hoofde suggereren.

Met de verwijzing naar informatie betreffende de COVID-19-pandemie in Afghanistan, toont verzoeker niet aan dat de ontwikkelingen van de COVID-19-pandemie in Afghanistan een zodanig niveau zou bereiken dat hij bij terugkeer in dit land zou worden blootgesteld aan het risico van een onmenselijke of vernederende behandeling.

Ook wijst de Raad erop dat het coronavirus niet uitgaat van, noch worden het virus en de ziekte COVID-19 veroorzaakt door een van de actoren voorzien/opgenomen in artikel 48/5, §1 van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg valt de vrees voor dit virus of het risico door dit virus te worden getroffen niet onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet (RvS 20 oktober 2014, nr. 10 864 (c)) (zie in dezelfde zin HvJ, 18 december 2014, C-542/13, *M'Bodj*) (GwH 21 mei 2015, nr. 59/2015, B.7).

Wat de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet betreft, verwijst de Raad integraal naar de omstandige motivering in de bestreden beslissing en de informatie waarnaar gerefereerd wordt alsook naar de informatie die wordt bijgebracht per aanvullende nota, waaruit blijkt dat er actueel voor burgers in Kabul geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van voormelde bepaling van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen concrete elementen bij waaruit kan blijken dat de informatie waarnaar gerefereerd wordt niet (langer) correct zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

De door verzoeker geciteerde informatie ligt immers in dezelfde lijn als de in het administratief dossier aanwezige informatie alsmede de informatie die door de verwerende partij per aanvullende nota werd bijgebracht.

Ten slotte kan worden opgemerkt dat verzoeker, gelet op wat voorafgaat, geen persoonlijke omstandigheden aantoont die in zijn hoofde het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen.

Verzoeker voert ook omtrent de aanwezigheid van persoonlijke omstandigheden een algemeen betoog, doch laat wederom na het bewijs te leveren dat hij specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Kabul. Evenmin beschikt de Raad over elementen die erop wijzen dat er in zijn hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Ook uit de door hem neergelegde medische attesten blijkt niet dat hij zich in een dermate psychische of fysieke gesteldheid bevindt waardoor hij in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

De Raad voegt nog toe dat, in de mate dat verzoeker de algemene informatie in dit kader aanvoert, hij hiermee niet *in concreto* aantoont dat of in welke omstandigheden hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een verhoogd risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet zou lopen. Kortom, verzoeker brengt geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

Waar verzoeker betoogt dat werd nagelaten om te motiveren waarom hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming met toepassing van artikelen 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet en citeert uit "*§ 39 van Elgafaji arrest over de 'sliding scale'*" licht hij niet *in concreto* toe, laat staan dat hij aannemelijk maakt dat hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van voormeld artikelen van de Vreemdelingenwet.

De Raad onderstreept dat in het kader van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen een volgend verzoek niet dient te onderwerpen aan een inhoudelijk onderzoek in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Wel dient hij na te gaan of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Het onderzoek van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dient dan ook hierop toegespitst te worden. De zorgvuldigheidsplicht legt in hoofde van de verwerende partij op om haar beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stelen op een correcte feitenvinding om zodoende met voldoende kennis van feiten te kunnen oordelen of het aangebracht element een nieuw element is dat in aanmerking komt voor een inhoudelijk onderzoek in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Gelet op het geheel van wat voorafgaat, treedt de Raad verwerende partij bij waar deze besluit dat verzoekende partij geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

Bovenstaande vaststellingen volstaan om het beroep te verwerpen.

2.7. In tegenstelling tot hetgeen verzoeker vraagt, kan de Raad de bestreden beslissing slechts vernietigen om specifieke redenen zoals bepaald in artikel 39/2, § 1, 2° en 3°, van de Vreemdelingenwet, redenen die *in casu* niet worden aangetoond, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht juni tweeduizend eenentwintig door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF